Să purtăm Crucea mărturisind Adevărul în Biserica lui Hristos! „Sinaxa de la Mestecăniș” și pierderea comuniunii cu pliroma Bisericii

Predică la Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci

„Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-mi urmeze mie. Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine-și va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie acela îl va mântui”. (Mc. VIII, 34-35)

În numele Tatălui si al Fiului si al Sfântului Duh. Amin!

Iubiți credincioși, iată că a trecut si praznicul Înălțarii Sfintei Cruci, sărbătoare pe care Biserica o ține înca din secolul al IV lea. Sfânta Împărătească Elena, mama Sfântului Împărat Constantin cel Mare, după ce acesta a dat Edictul de la Milan si a hotărât ca creștinismul să fie religia de stat a Imperiului Roman, a purces in Țara Sfântă cu dorința arzătoare de a găsi crucea Domnului si de a afla locul in care Mântuitorul Și-a făcut cunoscută Evanghelia Sa și a săvârșit minunile. Pe locul Golgotei,după căderea Ierusalimului și distrugerea Templului lui Solomon, a fost ridicat un templu idolesc din porunca cezarului păgân pentru a se uita cu totul de Viața, Răstignirea și Învierea Domnului. Din porunca Sfintei Împărătese Elena, acest templu este distrus și crucea Domnului este găsită. Ea a fost dată spre păstrare episcopului Macarie al Ierusalimului, iar o mică parte din ea a trimis-o fiului ei la Constantinopol, noua capitală a Imperiului Roman. Împăratul Constantin a poruncit ca pe locul unde fusese mormântul Domnului să se zidească o biserică cu hramul Învierea Domnului. Ea a fost sfințită de episcopul Macarie înconjurat de mulți alți episcopi si preoți din alte părți in ziua de 13 septembrie anul 335. A doua zi venind mult popor să se închine Cinstitei Cruci, episcopul Macarie a înălțat Sfânta Cruce pe amvonul noii biserici spre a fi văzută de

mulțimea credincioșilor. Din această pricină în ziua de 14 septembrie se prăznuiește „Înălțarea Sfintei Cruci”.

Sfinții Părinți care au alcătuit rânduiala slujbelor de peste an au rânduit ca până la odovania acestui praznic să fie citite în cadrul Sfintelor Liturghii pericope Evanghelice ce amintesc de cruce ca element al jertfei Mântuitorului și ca simbol al nevoințelor si modului prin care omul își lucrează mântuirea. Astfel in „Duminica de după Înălțarea Sfintei Cruci” Sfinții părinți si canonarhii Bisericii au rânduit să se citească Evanghelia dela Marcu (cap VIII, 34-38, 9,1).

„Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-mi urmeze Mie”.

Trebuie să știm, iubiți credincioși, că fără pătimire, fără a parcurge” drumul crucii” care ajunge pe „golgota” nu putem să ajungem la Înviere. Pătimirea noastră nu este altceva decât asceza sau nevoința pe care trebuie să o practicăm în tot anul și în toată viața noastră. Mesajul Evangheliei de astăzi este să ne lepădăm de noi înșine, să luăm crucea vieții și să-I urmăm Domnului. Primul îndemn lepădarea de sine. Ce înseamnă lepădarea de sine? Aceasta este lupta prin care renunțăm la egoismul nostru, la voia noastră cea rea, voie prin care slujim trupului si lumii acesteia. Ne tăiem voia, punem paza simțurilor, ne silim trupul să slujească duhului, ne tăiem de asemenea patimile sufletești (mânia, iuțimea, nerăbdarea, mândria, zavistia și celelalte),toate puterile sufletești și trupești le punem în slujirea Domnului.

Al doilea îndemn este să ne luăm crucea. Trebuie să știm că fiecare dintre noi ne-am ales sau am primit o crucea de la Domnul. Această cruce trebuie să o purtăm cu demnitate, fără cârtire, să rămânem pe ea până la sfârșitul vieții. Mântuitorul n-a coborât de pe cruce nici noi nu trebuie să coborâm de pe ea. Cei ce și-au ales crucea fecioriei trebuie să o poarte până la capăt. Cei ce și-au ales crucea căsătoriei, să-și îndeplinească întru totul îndatoririle față de familie, astfel cu toții să înmulțim talanții pe care fiecare i-am primit. Să-I slujim Domnului prin slujirea aproapelui nostru. Unii sunt bolnavi, alții cu multe neputințe sau necazuri. Acestea sunt niște cruci pe care le-am primit de la Domnul, pe care trebuie să le purtăm cu toată dragostea. Crucea este modul prin care Dumnezeu,prin purtarea Sa de grijă, ne lucrează mântuirea, dar pentru aceasta e nevoie și de consimțământul nostru, de conlucrarea noastră cu harul Duhului Sfânt. Puterea lui Dumnezeu se desăvârșește, se împlinește in neputințe. Fericitul cel ce rabdă

ocara sau boala sau neputința si Îl slăvește pe Dumnezeu in necazurile sale, căci fără de osteneală se mântuiește.

Al treilea îndemn al Evangheliei de azi este să-L urmăm Domnului. Mântuitorul nostru este Calea, Adevărul si Viața. El S-a făcut nouă Începător întru toate: a săvârșit binele si a pătimit răul, a iubit și a fost urât; a adus vindecare și alinare suferinzilor și a fost făcut să sufere, a fost lovit și pălmuit de zidirea mâinilor Sale; a adus binecuvântare și a fost hulit; a înviat pe om și a fost răstignit. Toate le-a săvârșit și toate le-a plinit din dragoste pentru noi, ca sa ne mântuiască. Aceasta este calea pe care ne-a arătat-o. Iubiți credincioși, duminica trecută a avut loc resfințirea Bisericii Mânăstirii Lacul Frumos, mânăstire în care, știți cu toții, am viețuit cu ceilalți părinți și am întrerupt pomenirea arhiepiscopului care a acceptat documentule eretice ale pseudo-sinodului din Creta. Prima sfințire a avut loc in 2004, sfințire făcută doar de un sobor de preoții, episcopul neputând participa. În predica pe care arhiepiscopul a ținut-o după resfințirea bisericii a făcut afirmația mincinoasă, dezinformatoare pentru urechile credincioșilor, că noi ne-am separat din Biserică, ca am ieșit din ea. Să stiți cu toții că întotdeauna când am fost chemați să slujim în sobor am refuzat menționând că nu participăm pentru că este pomenit arhiepiscopul; acesta să se dezică de ecumenism și de hotărârile pseudo-sinodului din Creta și vom sluji cu el. Refuzăm comuniunea din cauza incălcării canoanelor Bisericii și a întregii eclesiologii. Noi nu întrerupem comuniunea cu poporul care de generații întregi este mințit si înșelat. Oricând putem participa la o Liturghie alături de popor dar cu condiția să nu fie pomenit vreun ierarh ce a acceptat documentele eretice din Creta. De asemenea, în răspunsul scris pe care l-am dat la acuzațiile consistoriului eparhial disciplinar am spus de mai multe ori ca păstrăm comuniunea cu poporul, pentru că, de altfel, canonul 15 de la Sinodul I-II Constantinopol ne dă doar dreptul de a ne îngrădi de pseudo-ierarh si de erezia pe care o propovăduiește.

Iubiți credincioși, vreau să vă fac cunoscute câteva lucruri negative pe care le-am constat în eparhia din care facem parte. În toate pangarele centrului eparhial, bisericilor de mir și mânăstirilor au fost scoase cărțile de apologetică. Nu mai găsești nici o carte care încriminează ecumenismul. Căutați de exemplu cartea Sfântului Iustin Popovici -„Biserica Ortodoxă și ecumenismul” ,”Biserica și noile erezii” a părintelui Iustin Parvu, sau cărțile: „Biserica și ecumenismul”, „Ecumenismul fără mască”, „Maxim Mărturisitorul -mediator intre Răsărit si Apus”,”Străjerii Ortodoxiei”și veți constata că nu se află în aceste magazine, în

schimb veți găsi „Enciclica Sfântului si Marelui Sinod”si alte cărți care sprijină ecumenismul și pseudo-sinodul din Creta. Prin aceasta are loc propovăduirea „cu capul descoperit” a ecumenismului și implicit se împlinește condiția canonică pentru întreruperea pomenirii. Mai mult, pentru a se uita si șterge cu totul amintirea întreruperii pomenirii pe care am făcut-o s-a schimbat și numele mânăstirii ea numindu-se acum „Mânăstirea Sfântul Nectarie Vlădești”. Iată, iubiți credincioși, și astăzi, ne confruntăm cu dictatura și cenzura și, din păcate, în sânul Bisericii. Pentru aceasta trebuie să stăm departe de comuniunea cu ierarhii ecumeniști, dar să fim pe cât ne stă în putere alături de credincioși chiar dacă aceștia nu s-au îngrădit. Cel ce se separă de pliroma Bisericii, se separă de însuși Trupul Bisericii, și se poziționează în afară acesteia. Mântuitorul n-a părăsit poporul Său – nici noi nu trebuie să-l părăsim.

Iubiți credincioși,

Majoritatea știți că recent unii frați de ai noștri s-au întâlnit în cadrul unei „sinaxe” la schitul Sfinții Arhangheli Mihail si Gavriil din Mestecăniș, jud. Suceava. Le spun frați pentru că în primul an de după pseudo-sinodul din Creta am fost împreună și îi port in grijă și rugăciunile mele. Această unitate avută s-a concretizat în rezoluția Sinaxei Naționale de la Botoșani. Din păcate această unitate și-a început dizolvarea imediat după această sinaxa, semn clar că promotorii ecumenismului și ai religiei mondiale și-au început „treaba”, dar aceasta perfid și în ascuns. Au fost introduse „elemente străine” în interiorul luptei antiecumeniste. S-a acționat cu șiretenie demonică. Diavolul încurajează întotdeauna extremele ca prin laxitate sau radicalism să-i aibe pe toți în mână. Dacă unii se aprind de râvnă, lipsindu-le discernământul îi duce prin exclusivism și radicalizare în schismă, iar pe ceilalți, mai temperați, se străduiește să îi țină în erezie, în comuniune cu ierarhii ecumeniști.

La Botoșani toți au semnat rezoluția. Putem spune că fiecare a contribuit la realizarea acesteia. Cred că cu două săptămâni înainte de sinaxa, dacă îmi aduc bine aminte, fiecare am luat cunostință de ea, punându-ne „amprenta”asupra fondului și formei acesteia. Această rezoluție a avut ca scop trasarea unei linii de echilibru în lupta ortodoxă antiecumenistă, prin care ecumenismul și pseudo-sinodul din Creta să fie condamnate, Biserica curățită de erezie și în același timp să nu se cadă în schismă. Într-un comunicat privind hotărârile de la Mestecăniș aflăm cu durere ca cei prezenți au renunțat la punctul 10 din cadrul rezoluției de la Botoșani, afirmând cele opuse acesteia, adică întreruperea comuniunii cu

Bisericile Locale, episcopii, preoții și credincioșii care resping public ecumenismul și adunarea din Creta, care au comuniune directă sau indirectă cu semnatarii documentelor eretice ratificate în Creta. Cu siguranța că cei prezenți la Mestecăniș au știut ce au semnat atunci la Botoșani. Explicația acestei schimbări nu poate fi alta decât că una gândeau frații noștri atunci și alta gândesc acum. Mergând pe baza teoriei vaselor comunicante, toți creștinii ortodocși au fost considerați eretici pentru ca prin înlănțuire au comuniune cu ereziarhii sau ereticii ecumeniști, făcând doar două excepții: credincioșii pe care ei îi păstoresc și copiii care n-au ajuns la măsura vârstei înțelegerii. După cum se constată după spusele unora, că episcopul Artemie din Serbia s-a îngrădit de ierarhia Bisericii Ortodoxe a Serbiei și de poporul rămas în comuniune cu ea, credem că cei prezenți la Mestecăniș au comuniune și cu acesta și cu cei păstoriți de el. Dacă citim Istoria Bisericii nu găsim nicăieri vreun precedent în care Sfinții Părinți să se îngrădească de poporul ce avea comuniune chiar directă cu eretici necondamnați. Doar după ce a avut loc condamnarea unui ereziarh sau unui sinod eretic s-a produs și delimitarea de credincioșii rămași în comuniune cu ereziarhii și sinodalii eretici. Nicăieri nu vedem vreun sfânt ierarh să-și facă o grupare separată de Biserică. În vremea ereziilor au fost mulți sfinți exilați si prigoniți în multe feluri, n-au avut comuniune cu promotorii ereziilor și au păstrat în același timp comuniunea cu pliroma care constituie Trupul Bisericii.

Iubiți credincioși,

Trebuie să păstrăm echilibrul căci dacă îi catalogăm pe toți ca eretici indiferent că luptă împotriva ecumenismului și n-au comuniune directă cu ereticii ecumeniști, vom ajunge să spunem hule împotriva sfinților. Mulți sfinți au avut o anumită comuniune, fie ea indirectă cu ereticii până la condamnarea acestora. S-au străduit, cu timp și fără timp, prin rugăciune și discuții teologice ample și aprinse să-i aducă la Adevăr. Această comuniune n-a fost altceva decât o iconomie pe care au aplicat-o în folosul credincioșilor si pacea Bisericii.

Vă dau ca exemplu doi sfinți contemporani cu noi: Sfântul Paisie Aghioritul și Sfântul Porfirie Kapsocalivitul. Sfântul Paisie alături de câțiva ierarhi si majoritatea părinților din Muntele Athos a întrerupt pomenirea patriarhului Athenagoras între anii 1970-1973 pentru concesiile făcute de acesta papistașilor, concesii de o gravitate mult mai mică decât pseudo-sinodul din Creta. N-a avut comuniune cu patriarhul Constantinopolului de care aparținea, dar avea comuniune cu clerici și credincioși ortodocși ce aveau comuniune cu acesta.

Participă cu aceștia la slujbele unde patriarhul nu era pomenit, deci conform teoriei „vaselor comunicante” aplicată de semnatarii de la Mestecăniș avea și sfântul comuniune(indirectă) cu patriarhul. Dacă aplicăm hotărârile sinaxei de la Mestecăniș am face următoarea afirmație: Sfântul Paisie, fiind în comuniune indirectă cu patriarhul și având comuniune (directă) cu poporul neingrădit de ereziile patriarhului, s-a aflat în erezie. Atunci nu este sfânt. Aceasta este o hulă îngrozitoare, fraților! Așa gândesc cei ce s-au rupt de Biserică și au căzut în schismă! Frații, care aveți această gândire, treziți-vă! Faceți schismă! Cred că nu degeaba unul dintre semnatarii de la Mestecăniș a fost întrebat în repetate rânduri dacă se îndoiește de sfințenia Sfântului Paisie, a spus că nu, dar afirmațiile făcute la Mestecăniș ne fac să credem contrariul. Cu toții știm viața sfântului plină de minuni și învățături întru totul conforme cu Sfânta Scriptura și Sfânta Tradiție. Apoi știm și mulțimea de minuni pe care le-a savârșit și le săvârșește mereu după trecerea în viața veșnică. Suntem cu totul încredințați că se află între casnicii lui Dumnezeu.

Părintele Maximos Karavas a fost duhovnicul sfântului Paisie, a întrerupt pomenirea anul trecut păstrand o poziție de echilibru, a citit în fața a sute de oameni Proiectul de Rezoluție semnat la începutul anului. Prin acest părinte înțelegem clar, încă o dată, poziția pe care ar fi avut-o Sfântul Paisie. Același lucru putem să-l spunem și în cazul Sfântului Porfirie care a avut comuniune indirectă cu ierarhi ecumeniști și cu poporul ortodox neîngrădit de aceștia. Dacă Sfântul Paisie și Sfântul Porfirie ar fi trăit în zilele noastre, ca și în trecut, n-ar fi întrerupt comuniunea cu toți, atunci cu siguranța frații nostri semnatari la Mestecăniș ar fi întrerupt comuniunea și cu aceștia. întrerupând comuniunea cu sfinții ne autoexcludem din Biserică și ne pierdem mântuirea. În aceeași sinaxa de la Mestecăniș găsim afirmația potrivit căreia copiii până la vârsta înțelegerii nu au responsabilitate pentru erezia în care se află datorită părinților lor. Aceasta este adevărat, dar trebuie să recunoaștem că asemenea copiilor la înțelegere, din punct de vedere teologic, sunt majoritatea oamenilor. Mulți sunt bătrâni sau tineri, neînvatați și necatehizați dar cu credința și evlavie, alții suferă de boli psihice etc. Cu alte cuvinte marea majoritate sunt prunci în ale teologiei.

Iubiți credincioși,

Este nevoie de multă rugăciune, căci diavolul urmărește cu deadinsul să ne ducă la pierzare. Să rămânem cu frica de Dumnezeu în granițele luptei antiecumeniste fixate în Rezoluția de la Botoșani și în Proiectul de Rezoluție realizat la începutul

anului. Avem modele de echilibru în lupta antiecumenistă, și mă refer în special la părintele Theodoros Zisis care de mulți ani duce lupta cea bună, reușind să angajeze mulți clerici, monahi și teologi în frontul antiecumenist. Prin efortul acestuia și a altor teologi s-a reușit determinarea unor Biserici Locale să nu participe la pseudo-sinodul din Creta. Anul acesta a avut loc un simpozion împotriva hotărârilor din Creta. Două milioane de oameni din întreaga lume au urmărit în direct în mediul virtual această conferință. Vedem cu toții unde se îndreaptă privirile tuturor. Nădejdea noastră de biruință împotriva ecumenismului este alături de acești teologi și nu de cei ce ii cataloghează pe toți ca eretici și întrerup comuniunea cu întreaga Biserică.

În încheierea acestui cuvânt vreau să vă reamintesc cuvintele Sfântului Teodor Studitul prin care combate „teoria vaselor comunicante”. *„Dacă cineva mănâncă în chip nepăsător cu cel ce a binecuvântat adulterul sau cu alt eretic, să ne păzim să nu mâncăm împreuna cu unii ca aceștia, chiar dacă ei fățăresc Ortodoxia. Căci nu păzesc porunca apostolului care zice nici sa mâncăm cu unii ca aceștia (cf. I Cor. 5,11). Dar nu trebuie mai mult iscodit și cercetat dacă cineva a mâncat cu cel care a mâncat împreună cu un eretic și altul cu acesta, căci atunci dacă mergem așa cu înlănțuirea, trebuie să ne despărțim de toți. Iar acest lucru este al celor ce-și iubesc voia proprie, iar nu al sfinților. Până la acesta (la cel ce mănâncă cu eretici)rămâi și nu trece mai departe. Nu cumva din neștiință (sfintii) n-au cercetat și nu ne-au vestit nouă acestea? Nicidecum. De aceea nu te lupta să treci dincolo de hotarele pe care le-au pus Părinții noștri.”* (Dreapta Credință în Scrierile Sfinților Părinți vol. I, ed. Sophia, 2006, pag. 60)

Cer iertare tuturor, nu am vrut să supăr pe nimeni, m-am străduit doar să-mi fac datoria de a vă spune un cuvânt cu frică de Dumnezeu pentru mântuirea sufletului. Bunul Dumnezeu să ne dea discernământ în toate, să ne dea răbdare, pentru că avem de trecut prin multe greutăți, să ne păzească de extreme, să trăim in pocăință, ca alături de toți sfinții să-L slăvim pe El, Dumnezeul Cel Adevărat și închinat în Sfânta Treime, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Amin.

16.09.2018